

ΑΠΟΦΑΣΗ 23/2014

(αριθμός έκθεσης κατάθεσης αγωγής ΤΠ-12/2013)

ΤΟ ΠΟΛΥΜΕΛΕΣ ΠΡΩΤΟΔΙΚΕΙΟ ΞΑΝΘΗΣ

ΤΑΚΤΙΚΗ ΔΙΑΔΙΚΑΣΙΑ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τους Δικαστές, Δομνίκη Λασπά, Πρόεδρο Πρωτοδικών, Γεώργιο Πλαγάκο, Πρωτοδίκη και Νικόλαο Κασμερίδη, Πρωτοδίκη – Εισηγητή, καθώς και από τη Γραμματέα, Δήμητρα Ψαρά.

ΣΥΝΕΔΡΙΑΣΕ δημόσια στο ακροατήριό του την 21^η Νοεμβρίου 2013, για να δικάσει τη με αριθμό έκθεσης κατάθεσης ΤΠ-12/13-5-2013 αγωγή, μεταξύ:

ΤΟΥ ΕΝΑΓΟΝΤΟΣ: Θεμιστοκλή Πουσπουλίδη του Ελευθερίου, κατοίκου Ξάνθης, που παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου του, Απόστολου Χατζησταμάτη, του Δ.Σ. Ξάνθης, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις, καθώς και το υπ' αρ. 6542/2013 γραμμάτιο προείσπραξης του Δ.Σ.Ξ.

ΤΗΣ ΕΝΑΓΟΜΕΝΗΣ: Ανώνυμης τραπεζικής εταιρείας με την επωνυμία «ΤΡΑΠΕΖΑ EUROBANK ERGASIAS A.E.», μετά την τροποποίηση της επωνυμίας της από «ΤΡΑΠΕΖΑ E.F.G. EUROBANK ERGASIAS A.E.», και τον διακριτικό τίτλο «EUROBANK ERGASIAS», η οποία εδρεύει στην Αθήνα και εκπροσωπείται νόμιμα, που παραστάθηκε διά του πληρεξουσίου δικηγόρου της, Παύλου Καραβέλη, του Δ.Σ. Ξάνθης, ο οποίος κατέθεσε προτάσεις, καθώς και το υπ' αρ. 6520/2013 γραμμάτιο προείσπραξης του Δ.Σ.Ξ.

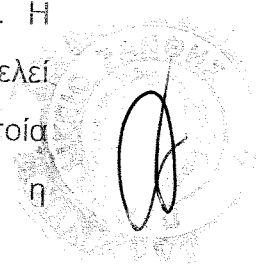
Κατά τη συζήτηση της υπόθεσης, οι πληρεξούσιοι δικηγόροι των διαδίκων ζήτησαν να γίνουν δεκτά όσα αναφέρονται στα πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου και στις έγγραφες προτάσεις τους.

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΘΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Σύμφωνα με το άρθ. 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994 "περί προστασίας των καταναλωτών", όπως αυτό είχε πριν από την αντικατάστασή του με το άρθ. 10 παρ. 24 στοιχ. β' του ν. 2741/1999, οι γενικοί όροι των συναλλαγών, δηλαδή οι όροι, που έχουν διατυπωθεί εκ των προτέρων για αόριστο αριθμό μελλοντικών συμβάσεων, απαγορεύονται και είναι άκυροι, αν έχουν ως αποτέλεσμα την υπέρμετρη διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, όπως είναι και ο πελάτης της τράπεζας, στον οποίο η τελευταία, χωρίς ουσιαστική διαπραγμάτευση, αλλά με βάση προδιατυπωμένους όρους χορηγεί, εκτός των άλλων, καταναλωτικά ή στεγαστικά δάνεια. Ο καταχρηστικός χαρακτήρας ενός τέτοιου γενικού όρου, ενσωματωμένου σε σύμβαση, κρίνεται, αφού ληφθούν υπόψη η φύση των αγαθών ή υπηρεσιών, το σύνολο των ειδικών συνθηκών κατά τη σύναψή της και όλες οι υπόλοιπες ρήτρες της σύμβασης ή άλλης σύμβασης, από την οποία αυτή εξαρτάται (ΑΠ 904/2011 Αρμ 2012.1708). Ο περιέχων τη διάταξη αυτή νόμος 2251/1994 αποτελεί, εξάλλου, ενσωμάτωση στο εθνικό δίκαιο της Οδηγίας 93/13/ΕΟΚ του Συμβουλίου της 5.4.1993 "σχετικά με τις καταχρηστικές ρήτρες συμβάσεων που συνάπτονται με τους καταναλωτές". Στο άρθ. 3 παρ. 1 της εν λόγω Οδηγίας ορίζεται ότι "ρήτρα σύμβασης, που δεν αποτέλεσε αντικείμενο ατομικής διαπραγμάτευσης, θεωρείται καταχρηστική, όταν, παρά την απαίτηση της καλής πίστης, δημιουργείται εις βάρος του καταναλωτή σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών, τα απορρέοντα από τη σύμβαση". Η ρύθμιση της παρ. 6 του άρθ. 2 του ν. 2251/1994 αποτελεί εξειδίκευση της γενικής αρχής του άρθ. 281 ΑΚ, κατά την οποία απαγορεύεται η καταχρηστική άσκηση του δικαιώματος ή η

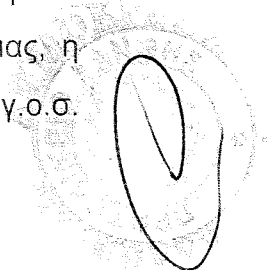
ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

κατάχρηση ενός θεσμού, όπως είναι η συμβατική ελευθερία. Η ανωτέρω παράγραφος, στην αρχική της διατύπωση, χρησιμοποιούσε τον όρο "υπέρμετρη διατάραξη" της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων, αποκλίνοντας έτσι φραστικά από τη διατύπωση του άρθ. 3 παρ. 1 της Οδηγίας, η οποία ομιλεί για "σημαντική ανισορροπία ανάμεσα στα δικαιώματα και στις υποχρεώσεις των μερών". Στενή γραμματική ερμηνεία του όρου "υπέρμετρη" διατάραξη θα οδηγούσε σε σημαντικό περιορισμό της δυνατότητας ελέγχου του περιεχομένου των γενικών όρων των συναλλαγών (γ.ο.σ.) και, συνεπώς, σε μειωμένη προστασία του καταναλωτή έναντι εκείνης της Οδηγίας. Η ανάγκη της σύμφωνης με την Οδηγία ερμηνείας του εθνικού δικαίου επιβάλλει, επομένως, όπως ο όρος "υπέρμετρη" διατάραξη εκληφθεί, διασταλτικά ερμηνευόμενος, ότι σημαίνει "ουσιώδη ή σημαντική" διατάραξη. Η ανάγκη αυτή, εναρμονισμένης δηλαδή προς την Οδηγία ερμηνείας, επιβάλλει να δοθεί η ίδια έννοια, μέσω τελολογικής συστολής, στον όρο "διατάραξη" και μετά την απάλειψη του όρου "υπέρμετρη", στην οποία προέβη ο νεότερος νομοθέτης με το άρθ. 10 παρ. 24 στοιχ. β' του ν. 2741/1999. Συνεπώς, και μετά την τροποποίηση αυτή, προϋπόθεση της καταχρηστικότητας κάποιου γ.ο.σ. είναι η με αυτόν "ουσιώδης ή σημαντική" διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας (ΟΛΑΠ 6/2006 ΕΛΛΔνη 2006.419). Πρέπει, εξάλλου, να σημειωθεί ότι η παρ. 2 του άρθ. 6 του ως άνω νόμου έχει ήδη αντικατασταθεί με την παρ. 2 του άρθ. 2 του ν. 3587/2007. Ορίζεται δε πλέον σε αυτή ότι γενικοί όροι συναλλαγών, που έχουν ως αποτέλεσμα τη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή, απαγορεύονται και είναι άκυροι. Προστέθηκε, δηλαδή, με την ως άνω διάταξη ο όρος "σημαντική", που δεν υπήρχε στην προϋπάρχουσα μορφή του άρθρου. Περαιτέρω, εκτός από την ανωτέρω γενική

ρήτρα για την καταχρηστικότητα των γ.ο.σ., που συνεπάγονται διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας, στην παρ. 7 του άρθ. 2 του ν. 2251/1994 απαριθμούνται ενδεικτικώς και τριάντα μία περιπτώσεις γενικών όρων, που θεωρούνται άνευ ετέρου (per se) καταχρηστικοί, χωρίς ως προς αυτούς να ερευνάται η συνδρομή των προϋποθέσεων της γενικής ρήτρας, αφού αυτοί θεωρούνται, κατά αμάχητο τεκμήριο, ότι έχουν καταχρηστικό χαρακτήρα. Στις περιπτώσεις αυτές περιλαμβάνεται, μεταξύ άλλων, και η υπό στοιχείο ια', σύμφωνα με την οποία καταχρηστικοί είναι και εκείνοι οι όροι, που, χωρίς σπουδαίο λόγο, αφήνουν το τίμημα αόριστο και δεν επιτρέπουν τον προσδιορισμό του με κριτήρια ειδικά καθορισμένα στη σύμβαση και εύλογα για τον καταναλωτή. Η σωρευτική εφαρμογή από το Δικαστήριο των παρ. 6 και 7 του άρθ. 2 του ν. 2251/1994 δεν αποκλείεται, καθώς η επίκληση του γενικού αξιολογικού κριτηρίου "της διατάραξης της ισορροπίας των δικαιωμάτων και υποχρεώσεων των συμβαλλομένων σε βάρος του καταναλωτή" είναι δυνατό να έχει αξία και χρησιμότητα για την εξειδίκευση των αόριστων νομικών εννοιών και αόριστων αξιολογικών κριτηρίων, που χρησιμοποιεί ο νόμος στις επιμέρους περιπτώσεις του ενδεικτικού καταλόγου. Εξάλλου, και οι περιγραφόμενες από το νόμο ειδικές, κατά αμάχητο τεκμήριο, περιπτώσεις καταχρηστικότητας αποτελούν ενδείκτες, που καθοδηγούν στην ερμηνεία της γενικής ρήτρας και, συγκεκριμένα, της έννοιας της διατάραξης της συμβατικής ισορροπίας. Μεταξύ των καθοδηγητικών αρχών, που συνάγονται από τις ειδικές αυτές περιπτώσεις, είναι και η αρχή της διαφάνειας, καθώς και η αρχή της απαγόρευσης της χωρίς λόγο ανάθεσης του προσδιορισμού της παροχής ή των επιμέρους στοιχείων της στην απόλυτη κρίση του προμηθευτή. Ειδικότερα, σύμφωνα με την αρχή της διαφάνειας, η οποία ρητά διατυπώνεται και στο άρθρο 5 της Οδηγίας, οι γ.ο.σ.

ΘΕΩΡΚΘΗΚΕ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

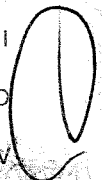

πρέπει να είναι διατυπωμένοι με τρόπο σαφή και κατανοητό, ώστε ο καταναλωτής να είναι σε θέση να διαγνώσει εκ των προτέρων κρίσιμα στοιχεία ή μεγέθη της σύμβασης, όπως τη διάρκειά της και τα μεγέθη, που περικλείονται στη βασική σχέση παροχής και αντιπαροχής. Η σχέση αυτή παροχής και αντιπαροχής, κατ' αρχήν, δεν λαμβάνεται υπόψη για την εκτίμηση του καταχρηστικού χαρακτήρα κάποιου γ.ο.σ. Εντούτοις, σύμφωνα και με το άρθ. 4 παρ. 2 της Οδηγίας, ελέγχεται, εάν ο σχετικός όρος δεν είναι διατυπωμένος κατά τρόπο σαφή και κατανοητό, εάν έχει, δηλαδή, παραβιασθεί η αρχή της διαφάνειας (ΟΛΑΠ 15/2007 ΔΕΕ 2007.975). Η ως άνω απαίτηση περί διαφάνειας των γ.ο.σ. δεν αφορά, εξάλλου, απλά και μόνο τον κατανοητό αυτών χαρακτήρα από τυπική και γραμματική άποψη, παρά αναφέρεται και στη λειτουργία τους, ούτως ώστε ο καταναλωτής να μπορεί να εκτιμήσει, βάσει σαφών και κατανοητών κριτηρίων, τις οικονομικές συνέπειες και μεταβολές, που κάθε όρος συνεπάγεται γι' αυτόν (βλ. ΔΕΚ, απόφαση της 30^{ης} Απριλίου 2014, υπόθεση C-26/13, Árpád Kásler, Hajnalka Káslerné Rábai κατά OTP Jelzálogbank Zrt, σκέψεις 71 – 75). Η παραπάνω σαφήνεια, δηλαδή, αφορά και τις νομικές συνέπειες μίας ρήτρας, ήτοι τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις του καταναλωτή. Για το λόγο δε αυτό, ασαφείς ή πολυσήμαντες ρήτρες δεν επιτρέπεται να χρησιμοποιούνται από τον προμηθευτή, με σκοπό να ενισχύσει τη θέση του απέναντι στον καταναλωτή. Ειδικά, όσον αφορά τις δυσμενείς οικονομικές συνέπειες και επιβαρύνσεις, αυτές θα πρέπει να είναι ευκρινείς, με την έννοια ότι μπορούν να γίνουν άμεσα κατανοητές από το μέσο καταναλωτή, ο οποίος δεν διαθέτει εξειδικευμένες νομικές ή οικονομικές γνώσεις. Η διαφάνεια, λοιπόν, αφορά στη σαφή και κατανοητή διατύπωση, στην αρχή του ορισμένου ή οριστού περιεχομένου και στην αρχή της προβλεψιμότητας της ύπαρξης των όρων. Αδιαφανείς ρήτρες, που

ΠΕΡΡΗΘΗΧ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

αποκρύπτουν την πραγματική, νομική και οικονομική κατάσταση, δημιουργούν τον κίνδυνο ο καταναλωτής είτε να απέσχει από την άσκηση ορισμένων δικαιωμάτων του, είτε να αποδεχθεί αξιώσεις, που, κατά το φαινόμενο, έχει ο προμηθευτής. Υπό το πρίσμα αυτό, οι αδιαφανείς ρήτρες μπορεί να οδηγήσουν, ακριβώς λόγω της αδιαφάνειάς τους, στη διατάραξη της συμβατικής ισορροπίας κατά το άρθ. 2 παρ. 6 του ν. 2251/1994. Για το λόγο αυτό και οι γ.ο.σ., υπακούοντας στην παραπάνω αρχή, πρέπει να παρουσιάζουν τα δικαιώματα και τις υποχρεώσεις των μερών κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή (ΑΠ 652/2010 ΔΕΕ 2010.943, ΑΠ 430/2005 ΕΛΛΔνη 2005.802). Περαιτέρω, γίνεται δεκτό ότι η ακυρότητα ενός γ.ο.σ. δεν επιδρά στο κύρος όλης της δικαιοπρακτικής σύμβασης, αλλά είναι μερική, υπό την έννοια ότι άκυρος θεωρείται μόνο ο συγκεκριμένος καταχρηστικός, σύμφωνα με το νόμο, όρος. Ως προς δε το ζήτημα της πλήρωσης του κενού, που δημιουργείται από την ακυρότητα ενός γ.ο.σ., αυτό καλύπτεται, κατ' αρχήν, και εφόσον προβλέπεται σχετική ρύθμιση, με την εφαρμογή του αντίστοιχου κανόνα ενδοτικού δικαίου, ο οποίος, όπως προκύπτει από τη δέκατη τρίτη αιτιολογική σκέψη της Οδηγίας 93/13, θεωρείται ότι δεν περιέχει καταχρηστικές ρήτρες και ότι συνάδει με τους σκοπούς του άρθ. 6 παρ. 1 της Οδηγίας 93/13 (βλ. την ανωτέρω απόφαση του ΔΕΚ, σκέψεις 80 – 82 και 85). Σε διαφορετική περίπτωση, γίνεται από το Δικαστήριο συμπληρωματική ερμηνεία της σύμβασης κατά το άρθ. 200 ΑΚ, βάσει, δηλαδή, της καλής πίστης, αφού ληφθούν υπόψη και τα συναλλακτικά ήθη (ΕφΑθ 1471/2013 ΤΝΠ Νόμος). Συγκεκριμένα, καλή πίστη είναι η συμπεριφορά, που επιβάλλεται στις συναλλαγές, κατά την κρίση χρηστού και γνωστικού ανθρώπου, ενώ συναλλακτικά ήθη είναι οι συνηθισμένοι στις συναλλαγές τρόποι ενέργειας. Για τη διαμόρφωση της σχετικής κρίσης το Δικαστήριο σταθμίζει τα συμφέροντα των μερών και ιδίως εκείνου, στην

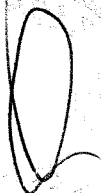

προστασία του οποίου αποβλέπει ο ερμηνευόμενος όρος, λαμβάνει δε, επίσης, υπόψη τη φύση και το σκοπό της δικαιοπραξίας, τις συνθήκες, υπό τις οποίες έγιναν οι δηλώσεις βούλησης των μερών, τις τοπικές και γλωσσικές συνήθειες, τις προηγούμενες συναλλαγές των μερών και την προηγούμενη συμπεριφορά τους, τις διαπραγματεύσεις, που είχαν προηγηθεί και πώς οι σχετικές δηλώσεις του ενός μέρους αναμένονταν να εκληφθούν από το άλλο. Για να συναγάγει, εξάλλου, το ερμηνευτικό του πόρισμα το Δικαστήριο δεν είναι υποχρεωμένο να αρκεσθεί στο περιεχόμενο της σύμβασης, αλλά μπορεί να αντλήσει στοιχεία και εκτός αυτής, τα οποία θα προταθούν από τους διαδίκους. Δεν αποκλείεται, μάλιστα, να λάβει υπόψη του και στοιχεία από τη μεταγενέστερη από την κατάρτιση της σύμβασης συμπεριφορά των μερών, ως ενδεικτικά του νοήματος, που είχαν προσδώσει στη σύμβαση τα μέρη, γεγονός, που υποδηλώνεται και με τις σύμφωνες με αυτό ενέργειές τους (ΑΠ 374/2013 ΤΝΠ Νόμος). Αντίθετα, η διάταξη του άρθ. 371 ΑΚ και το εξ αυτής απορρέον κριτήριο της δίκαιης κρίσης, ως μέσο συμπλήρωσης του κενού, που δημιουργείται από την ακυρότητα ενός γ.ο.σ., δεν μπορεί να τύχει εφαρμογής, καθώς δεν αποτελεί κατάλληλο μέσο για την προστασία του αντισυμβαλλόμενου – καταναλωτή, δεδομένου ότι η παραπάνω διάταξη εφαρμόζεται κυρίως στις ατομικές συμβάσεις και δεν μπορεί να διασφαλίσει τα συμφέροντα του καταναλωτή σε συμβάσεις, όπου οι όροι μεταξύ των συμβαλλόμενων μερών δεν καθίστανται αντικείμενο διαπραγμάτευσης, όπως συμβαίνει εν προκειμένω με τους γ.ο.σ. (ΑΠ 1030/2001 ΔΕΕ 2001.1125). Έτσι, η απόφαση του Δικαστηρίου, που προβαίνει σε συμπληρωματική ερμηνεία άκυρου, κατά τα ανωτέρω, όρου, δεν είναι διαπλαστική, διότι δεν προβαίνει σε προσδιορισμό της παροχής κατά τη διάταξη του άρθ. 371 εδ. 2 ΑΚ (οπότε στην περίπτωση αυτή πράγματι θα επρόκειτο για

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

διαπλαστική απόφαση, η οποία διαπλάσσει το περιεχόμενο της ενοχικής σχέσης), παρά μόνο σε συμπλήρωση του κενού, που δημιούργησε ο άκυρος όρος, ώστε να ανταποκρίνεται στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών, χωρίς, ωστόσο, να τροποποιεί τη σύμβαση (ΠΠΑΘ 5257/2013, ΠΠΑΘ 3990/2013, ΠΠΑΘ 2942/2013 ΤΝΠ Νόμος). Στην προκειμένη περίπτωση, με την υπό κρίση αγωγή, ο ενάγων ιστορεί ότι, την 5η Ιουνίου 2007, σύναψε στην Ξάνθη με την εναγόμενη, τραπεζική εταιρία, σύμβαση στεγαστικού δανείου σε συνάλλαγμα, ποσού 166.680,60 ελβετικών φράγκων. Ότι στην επίμαχη σύμβαση περιεχόταν, μεταξύ άλλων, και ο υπ' αρ. 7^ο όρος, σύμφωνα με τον οποίο «εφόσον το δάνειο ή οποιοδήποτε τμήμα αυτού έχει χορηγηθεί σε συνάλλαγμα, ο οφειλέτης υποχρεούται να εκπληρώσει τις εντεύθεν υποχρεώσεις του προς την τράπεζα είτε στο νόμισμα της χορήγησης, είτε σε EURO με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της καταβολής». Ότι ενώ η ισοτιμία του ευρώ έναντι του ελβετικού φράγκου, κατά την ημερομηνία εκταμίευσης του ανωτέρω δανείου, την 8^η Ιουνίου 2007, ήταν 1,658300, στη συνέχεια, διαφοροποιήθηκε, με αποτέλεσμα, την 1^η Οκτωβρίου 2012, να ανέλθει στο 1,1833000, αφού το ελβετικό νόμισμα ισχυροποιήθηκε έναντι του ευρώ. Ότι η μεταβολή αυτή στην ισοτιμία των δύο νομισμάτων είχε ως αποτέλεσμα να έχουν εξανεμιστεί όλες οι καταβολές, που ο ίδιος πραγματοποίησε (σε ευρώ) έναντι του παραπάνω δανείου, με συνέπεια το αρχικό του κεφάλαιο, υπολογιζόμενο σε ελβετικά φράγκα, να έχει μεν ελαττωθεί κατά τα προβλεπόμενα στη σύμβαση, υπολογιζόμενο, όμως, σε ευρώ, να παραμένει υψηλό, έχοντας μειωθεί από το ποσό των 105.319,58 ευρώ (την 8^η Ιουνίου 2007) μόλις σ' αυτό των 89.004,96 ευρώ (την 1^η Οκτωβρίου 2012). Με βάση δε το ιστορικό αυτό και επικαλούμενος, παράλληλα, ο ενάγων πως ο ίδιος δεν ενημερώθηκε από τους

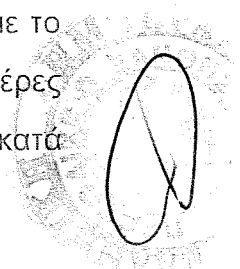

υπαλλήλους της εναγομένης για τον συναλλαγματικό κίνδυνο, που αναλάμβανε κατά τη λήψη του επίμαχου δανείου, αλλά ούτε και για τις επιπτώσεις, που θα μπορούσε να έχει μία σοβαρή υποτίμηση του ευρώ έναντι του ελβετικού νομίσματος στο ύψος τόσο των εξοφλητικών δόσεων, όσο και του κεφαλαίου του ανωτέρω δανείου, ζητεί να κηρυχθεί άκυρος ο προαναφερόμενος όρος, αφενός μεν διότι ο ίδιος τον αγνοούσε ανυπαίτως, αφετέρου δε διότι αυτός (όρος) τυγχάνει, ως αόριστος και ακατάληπτος, καταχρηστικός, επιφέρει δε σημαντική διατάραξη των δικαιωμάτων και των υποχρεώσεων των δύο συμβαλλομένων στην παραπάνω σύμβαση μερών σε βάρος του. Ζητεί, ακόμη, όπως υποχρεωθεί η εναγόμενη να υπολογίσει το παραπάνω δάνειο από τη λήψη και μέχρι την ολοσχερή αυτού εξόφληση, με βάση την ισοτιμία μεταξύ των δύο νομισμάτων, η οποία ίσχυε κατά το χρόνο της λήψης του, άλλως δε όπως το υπολογίσει εξ αρχής σε ευρώ. Ζητεί, επίσης, να κηρυχθεί προσωρινά εκτελεστή η απόφαση, που θα εκδοθεί, και να καταδικαστεί η εναγόμενη στη δικαστική του δαπάνη. Με το εν λόγω περιεχόμενο και αίτημα, η ως άνω αγωγή παραδεκτά και αρμοδίως, καθ' ύλην και κατά τόπον, εισάγεται προς συζήτηση ενώπιον του Δικαστηρίου τούτου (άρθ. 18 και 33 ΚΠολΔ), κατά την προκειμένη τακτική διαδικασία. Είναι δε αυτή επαρκώς ορισμένη και νόμιμη, στηριζόμενη στις διατάξεις των άρθ. 2 παρ. 1, 6 και 7 του ν. 2251/1994, 281 ΑΚ, 70, 176 και 191 παρ. 2 ΚΠολΔ, με τη σημείωση πως με το δεύτερο από τα αιτήματά της το Δικαστήριο εκτιμά πως ο ενάγων ζητεί ουσιαστικά να πληρωθεί το κενό, που θα δημιουργηθεί στη σύμβαση σε περίπτωση που αναγνωριστεί η τυχόν ακυρότητα του προσβαλλόμενου από αυτόν γ.ο.σ. Μετά την εν λόγω εκτίμηση, το παρεπόμενο, περί κήρυξης της εκδοθησομένης απόφασης προσωρινά εκτελεστής, αίτημα της αγωγής, τυγχάνει πλέον μη νόμιμο και, ως εκ τούτου, απορριπτέο, αφού η απόφαση, που θα

εκδοθεί, σε περίπτωση ευδοκίμησης της υπό κρίση αγωγής, θα είναι αναγνωριστική. Σε αναγνωριστικού δε χαρακτήρα αποφάσεις δεν νοείται αναγκαστική εκτέλεση (ΕφΑθ 4457/2009 ΕΛΛΔνη 2010.207). Πρέπει, επομένως, η αγωγή να ερευνηθεί περαιτέρω, για να κριθεί αν είναι βάσιμη και από ουσιαστική άποψη.

Από την εκτίμηση των ενόρκων καταθέσεων αμφοτέρων των μαρτύρων, που εξετάστηκαν νόμιμα στο ακροατήριο, οι οποίες περιέχονται στα ταυτάρια με την παρούσα απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης του Δικαστηρίου τούτου, και από όλα τα έγγραφα, που οι διάδικοι νόμιμα προσκομίζουν και επικαλούνται, αποδείχθηκαν τα ακόλουθα πραγματικά περιστατικά: Δυνάμει της υπ' αρ. 650000553189 έγγραφης σύμβασης στεγαστικού δανείου, που καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων στην Ξάνθη την 6η Ιουνίου 2007, η εναγόμενη χορήγησε στον ενάγοντα στεγαστικό δάνειο, μέσω του οποίου ο τελευταίος θα αποπλήρωνε το τίμημα, ύψους 81.972 ευρώ, της αγοράς του κείμενου στην πόλη της Ξάνθης διαμερίσματος, που μόλις είχε αποκτήσει δυνάμει του νόμιμα μεταγεγραμμένου υπ' αρ. 3040/31-5-2007 συμβολαίου της συμβολαιογράφου Ξάνθης, Παναγιώτας Χατζοπούλου – Μπαίρα. Το δάνειο αυτό συμφωνήθηκε σε συνάλλαγμα και ήταν ποσού 166.680,60 ελβετικών φράγκων (CHF). Η δε αποπληρωμή του ορίστηκε να γίνει σε 300 συνεχείς μηνιαίες τοκοχρεωλυτικές δόσεις, οι οποίες θα καταβάλλονταν την πρώτη εργάσιμη ημέρα κάθε μήνα, αρχής γενομένης από το μήνα Αύγουστο του έτους 2007. Το επιτόκιο, που θα βάρυνε το εν λόγω δάνειο, θα ήταν κυμαινόμενο. Συγκεκριμένα, προβλέφθηκε πως, για μεν το χρονικό διάστημα από την ημέρα εκταμίευσης του δανείου και μέχρι το τέλος του μήνα εκταμίευσης, καθώς και του επόμενου, το επιτόκιο θα ισούταν με το LIBOR μηνιαίας διάρκειας, το οποίο θα ίσχυε δύο εργάσιμες ημέρες πριν από την ημέρα εκταμίευσης του δανείου, προσαυξημένο κατά

ΠΡΕΣΒΕΥΣΗ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

1,10 ποσοστιαίες μονάδες, ενώ για το χρονικό διάστημα μετά τη λήξη της ανωτέρω περιόδου και για κάθε εφεξής μήνα, το επιτόκιο θα αναπροσαρμοζόταν και θα ισούταν με το εκάστοτε LIBOR μηνιαίας διάρκειας, το οποίο θα ίσχυε δύο εργάσιμες ημέρες πριν από τη λήξη εκάστου προηγούμενου μήνα, προσαυξημένο κατά 1,10 ποσοστιαίες μονάδες. Ως LIBOR δε νοείται ο αριθμητικός μέσος όρος (στρογγυλοποιημένος προς τα άνω μέχρι τέσσερα δεκαδικά ψηφία) των επιτοκίων, που προσφέρονται στη διατραπεζική αγορά του Λονδίνου, στις 11.00 π.μ. περίπου (ώρα Λονδίνου), δύο εργάσιμες (για το Λονδίνο και την Αθήνα) ημέρες πριν από την ημέρα εκταμίευσης του δανείου για καταθέσεις σε ελβετικό φράγκο, ύψους αντίστοιχου με το εκτοκιζόμενο κεφάλαιο και διάρκειας ενός μήνα (βλ. τον 2^ο όρο του από 5-6-2007 Προσαρτήματος Ι της σύμβασης). Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι το ως άνω ποσό των 166.680,60 ελβετικών φράγκων εκταμιεύθηκε δύο ημέρες αργότερα, την 8^η Ιουνίου 2007, και ενώ η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου ήταν 1,658300. Ισούταν, δηλαδή, αυτό με 100.512,93 ευρώ, στα οποία και μετατράπηκε πριν δοθεί στον ενάγοντα, αφού ο τελευταίος, μετά την αντικατάσταση της δραχμής, ως εθνικού νομίσματος, βάσει του άρθ. 1 του ν. 2842/2000, σε ευρώ θα κατέβαλε, όπως και πράγματι έκανε (βλ. την υπ' αρ. 3056/12-6-2007 πράξη της συμβολαιογράφου Ξάνθης, Παναγιώτας Χατζοπούλου – Μπαίρα), το τίμημα της αγοράς του προαναφερόμενου διαμερίσματος. Προς εξυπηρέτηση, άλλωστε, του επίμαχου δανείου τηρήθηκε και εξακολουθεί να τηρείται από την εναγόμενη ο υπ' αρ. 00269202-1-0-9600495754 λογαριασμός, στον οποίο καταχωρούνται – σε ελβετικά φράγκα – τόσο οι δεδουλευμένοι τόκοι, που, κατά διαστήματα, βαρύνουν το δάνειο, όσο και οι διάφορες καταβολές, στις οποίες ο ενάγων προβαίνει προς εξόφλησή του. Οι τελευταίες, ωστόσο, στην πραγματικότητα, γίνονται σε ευρώ, αφού ο

ΕΣΦΡΠΕΠ
Ο
ΙΣΤΗΓΗΤΗ

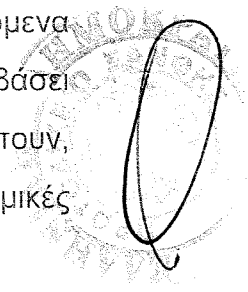
ενάγων, ως συνταξιούχος αστυνομικός, που ζει και δραστηριοποιείται στην Ελλάδα, σε ευρώ λαμβάνει τη σύνταξή του και σε ευρώ πραγματοποιεί τις συναλλαγές του. Από την άλλη πλευρά, σε ελβετικά φράγκα υπολογίζεται κάθε μία από τις τοκοχρεωλυτικές δόσεις, που ο ενάγων είναι υποχρεωμένος να καταβάλει (βλ. τους σχετικούς πίνακες πληρωμών, σε συνδυασμό με το αντίγραφο της κίνησης του δανειακού λογαριασμού, που νόμιμα προσκομίζουν οι διάδικοι). Περαιτέρω, σύμφωνα με τον υπ' αρ. 7^α όρο της ως άνω σύμβασης, ο δανειολήπτης όφειλε να καταβάλει στην Τράπεζα ακριβόχρονα τις προς εξόφληση του δανείου δόσεις. Εφόσον δε το δάνειο ή οποιοδήποτε τμήμα αυτού χορηγούνταν σε συνάλλαγμα, ο οφειλέτης υποχρεούταν να εκπληρώσει τις εντεύθεν υποχρεώσεις του προς την Τράπεζα είτε στο νόμισμα της χορήγησης, είτε σε ευρώ με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της καταβολής. Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι, ενώ η ισοτιμία του ευρώ προς το ελβετικό φράγκα ανερχόταν, όπως προεκτέθηκε, κατά την ημερομηνία εκταμίευσης του δανείου, στο 1,658300, στη συνέχεια, διαφοροποιήθηκε. Συγκεκριμένα, σταδιακά μειώθηκε, αφού το αλλοδαπό νόμισμα ισχυροποιήθηκε έναντι του εγχώριου. Ανήλθε δε αυτή, ενδεικτικά, την 1^η Αυγούστου 2007 στο 1,622200, την 1^η Απριλίου 2008 στο 1,545500, την 1^η Δεκεμβρίου 2008 στο 1,536910, την 1^η Σεπτεμβρίου 2010 στο 1,265000, την 1^η Ιουνίου 2011 στο 1,200500 και την 1^η Οκτωβρίου 2012 στο 1,183300. Τούτο είχε ως αποτέλεσμα ο ενάγων να είναι υποχρεωμένος να καταβάλει πιο πολλά χρήματα, προκειμένου να αποπληρώνει τις τοκοχρεωλυτικές δόσεις του δανείου του. Έτσι λ.χ., ενώ για μία δόση, ύψους 500,30 CHF, την 1^η Αυγούστου 2007 έπρεπε να καταβάλει $(500,30 / 1,622200 =) 308,41$ ευρώ, την 1^η Οκτωβρίου 2012, για την ίδια δόση, όφειλε να καταβάλει $(500,30 / 1,183300 =) 422,80$ ευρώ. Το δε

συνολικό υπόλοιπο της οφειλής του ενώ, την 1^η Αυγούστου 2007, ανερχόταν στα 166.347,17 CHF ή 102.544,18 ευρώ, την 1^η Οκτωβρίου 2012 ανερχόταν στα 105.319,58 CHF ή 89.004,97 ευρώ, και την 1^η Οκτωβρίου 2013, με ισοτιμία 1,225299, στα 100.575,38 CHF ή 82.082,25 ευρώ. Ήδη δε με την κρινόμενη αγωγή του, ο ενάγων υποστηρίζει πως ο προμνημονευόμενος υπ' αρ. 7^α όρος της επίμαχης σύμβασης, ο οποίος προέβλεπε ότι ο ίδιος υποχρεούταν να εκπληρώνει τις απορρέουσες από τη σύμβαση υποχρεώσεις του προς την Τράπεζα είτε στο νόμισμα της χορήγησης, είτε σε ευρώ με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της καταβολής, ήταν, κατά το δεύτερό του σκέλος, αόριστος και ασαφής, με συνέπεια ο ίδιος, ο οποίος, ως συνταξιούχος αστυνομικός και τελειόφοιτος Τεχνικού Λυκείου, στερείται οικονομικών γνώσεων και πείρας περί τις συναλλαγές, να μην αντιληφθεί, κατά την κατάρτιση της σύμβασης, τις συνέπειες, που θα μπορούσε να έχει αυτός (όρος), κατά τη διάρκεια της εξόφλησης του δανείου του, σε περίπτωση μεταβολής της ισοτιμίας μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου. Πράγματι, ο προαναφερόμενος όρος, που ήταν προδιατυπωμένος από την εναγόμενη και περιλαμβανόταν στους γ.ο.σ., χωρίς να έχει αποτελέσει αντικείμενο διαπραγμάτευσης μεταξύ των διαδίκων, κατά το μέρος που ρυθμίζει την ισοτιμία, με βάση την οποία θα μετατρέπονται σε ελβετικά φράγκα οι τυχόν καταβολές σε ευρώ, που πραγματοποιεί ο ενάγων καθ' όλη τη διάρκεια αποπληρωμής του δανείου του, είναι αόριστος και ασαφής, ως εκ τούτου δε, καταχρηστικός και άκυρος. Συγκεκριμένα, με τον επίμαχο όρο παραβιάζεται από την εναγόμενη η υποχρέωση σαφήνειας και διαφάνειας των γ.ο.σ., η οποία επιτάσσει όπως οι όροι είναι διατυπωμένοι κατά τρόπο ορισμένο, ορθό και σαφή, ούτως ώστε ο απρόσεκτος μεν ως προς την ενημέρωσή του, αλλά διαθέτων τη μέση αντίληψη, κατά τον σχηματισμό της

ΘΕΟΦΙΛΟΣ
Ο
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

δικαιοπρακτικής του απόφασης, καταναλωτής να γνωρίζει τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει, ιδίως δε όσον αφορά στη σχέση παροχής και αντιπαροχής (ΕφΠειρ 711/2011 ΔΕΕ 2012.356). Συγκεκριμένα, με την ως άνω ρήτρα δεν παρουσιάζονται, κατά τρόπο σαφή και ορισμένο, τα δικαιώματα και οι υποχρεώσεις των συμβαλλόμενων στη σύμβαση διαδίκων, αφού δεν διατυπώνεται ευκρινώς ο τρόπος λειτουργίας της συναλλαγματικής ισοτιμίας, η μέθοδος και οι ιδιαιτερότητες του μηχανισμού μετατροπής του εγχώριου νομίσματος σε ξένο νόμισμα, καθώς, επίσης, και η σχέση μεταξύ του μηχανισμού αυτού και των τυχόν άλλων, που προβλέπουν έτερες ρήτρες σχετικά με την αποδέσμευση και την αποπληρωμή δανείων, ούτως ώστε ο καταναλωτής και, εν προκειμένω, ο ενάγων, ο οποίος από κανένα στοιχείο δεν αποδείχθηκε πως διέθετε ιδιαίτερες γνώσεις αναφορικά με τους νομισματικούς κανόνες, τις συνθήκες της αγοράς και το κόστος του χρήματος, να μπορεί να εκτιμήσει τις οικονομικές συνέπειες, που θα μπορούσε να έχει για τον ίδιο ο παραπάνω όρος, και, συγκεκριμένα, να διαγνώσει, εκ των προτέρων, τόσο το ύψος των μηνιαίων τοκοχρεωλυτικών δόσεων, που θα καλούνταν να καταβάλει για την αποπληρωμή του δανείου του, όσο και το ύψος του ανεξόφλητου κεφαλαίου του τελευταίου, σε περίπτωση που η ισοτιμία μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου διαφοροποιούνταν σε βάρος του πρώτου (βλ. την ανωτέρω απόφαση του ΔΕΚ, σκέψεις 73 – 75). Δεν μπορούσε, επομένως, αυτός να γνωρίζει εκ των προτέρων τις συμβατικές δεσμεύσεις, που αναλαμβάνει. Και ναι μεν ο επίμαχος όρος ήταν σαφώς διατυπωμένος από γραμματική άποψη, πλην, όμως, μόνη η σαφήνεια αυτή δεν αρκεί, κατά τα διαλαμβανόμενα στην οικεία μείζονα σκέψη, προκειμένου να κριθεί ως έγκυρος βάσει των κριτηρίων, που ο ν. 2251/1994 και η Οδηγία 93/13/ΕΟΚ θέτουν, αφού, εξαιτίας της παραπάνω αοριστίας του ως προς τις οικονομικές

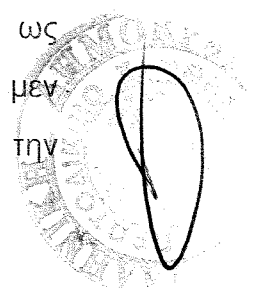

συνέπειές του, οδηγεί ουσιαστικά στη διάψευση των τυπικών και δικαιολογημένων προσδοκιών του καταναλωτή – πελάτη αναφορικά με την εξέλιξη της συναλλακτικής του σχέσης με την Τράπεζα (ΑΠ 1219/2001 ΔΕΕ 2001.1128). Περαιτέρω, όσον αφορά το κενό, που δημιουργείται από την ακυρότητα του προμνημονευόμενου γ.ο.σ., αυτό, κατά τα προδιαληφθέντα στη μείζονα σκέψη, θα έπρεπε, κατ' αρχήν, να καλυφθεί με την εφαρμογή του αντίστοιχου κανόνα ενδοτικού δικαίου και, ειδικότερα, με την εφαρμογή της διάταξης του άρθ. 291 ΑΚ, η οποία ορίζει πως «όταν πρόκειται για χρηματική οφειλή σε ξένο νόμισμα που πρέπει να πληρωθεί στην Ελλάδα, ο οφειλέτης, αν δεν συμφωνήθηκε το αντίθετο, έχει δικαίωμα να πληρώσει σε εγχώριο νόμισμα με βάση την τρέχουσα αξία του ξένου νομίσματος στο χρόνο και τον τόπο της πληρωμής». Ωστόσο, επειδή η ουσιαστικού δικαίου ρύθμιση, που η εν λόγω διάταξη εισάγει, ταυτίζεται με εκείνη του προμνημονευόμενου όρου, που κρίθηκε καταχρηστικός, το Δικαστήριο κρίνει πως η εφαρμογή της στη θέση του θα κατέληγε στο ίδιο αποτέλεσμα, στη διάψευση, δηλαδή, των εύλογων προσδοκιών του ενάγοντος αναφορικά με την εξέλιξη της συναλλακτικής του σχέσης με την εναγόμενη και, συνακόλουθα, στη σημαντική διατάραξη της ισορροπίας των μεταξύ τους δικαιωμάτων και υποχρεώσεων σε βάρος του ιδίου. Ως εκ τούτου, η εφαρμογή της ανωτέρω διάταξης, η οποία, σε κάθε περίπτωση, δεν είναι δεσμευτική, αφού δεν καθιερώνει υποχρέωση, αλλά απλό δικαίωμα του οφειλέτη να πληρώσει σε εγχώριο νόμισμα με βάση την τρέχουσα αξία του ξένου νομίσματος στο χρόνο και τον τόπο της πληρωμής, θα πρέπει να αποκλειστεί. Κατά συνέπεια, το κενό, που προκαλείται στην επίμαχη σύμβαση αναφορικά με την ισοτιμία, βάσει της οποίας θα υπολογίζονται οι καταβολές σε ευρώ, που ο ενάγων πραγματοποιεί προς εξόφληση του δανείου του, θα πρέπει να πληρωθεί με συμπληρωματική, κατ' άρθ. 200 ΑΚ, ερμηνεία αυτής

ΘΕΟΡΗΘΗΚΕ
ΕΙΣΗΓΗΤΗΣ

(σύμβασης), ούτως ώστε η τελευταία να ανταποκρίνεται πλέον στις αρχές της καλής πίστης και των συναλλακτικών ηθών. Στο πλαίσιο της εν λόγω ερμηνείας, το Δικαστήριο, λαμβάνοντας υπόψη: α) τις αρχές της συναλλακτικής ευθύτητας, τις οποίες οφείλει να τηρεί κάθε χρηστός και γνωστικός συναλλασσόμενος, καθώς και τις σύμφωνες με αυτές συνήθειες των συναλλαγών, β) το είδος, τη φύση και το σκοπό της επίμαχης σύμβασης, την οποία σύναψαν οι διάδικοι, και, συγκεκριμένα, το γεγονός πως επρόκειτο για μία, καταρτισθείσα στην Ελλάδα, δανειακή σύμβαση, μέσω της οποίας ο ενάγων θα αποπλήρωνε (σε ευρώ) το τίμημα της αγοράς ενός διαμερίσματος, γ) τα συμφέροντα αμφοτέρων των διαδίκων, εκ των οποίων εκείνα της εναγομένης δεν εξαρτώνται, όπως η ίδια η μάρτυρας ανταπόδειξης και υπάλληλός της ανέφερε, κατά την ένορκη επ' ακροατηρίω κατάθεσή της, από τη συναλλαγματική ισοτιμία των δύο νομισμάτων, αλλά εξυπηρετούνται μέσω του προαναφερόμενου κυμαινόμενου επιτοκίου, με το οποίο και συμφωνήθηκε πως θα αποπληρωθεί το δάνειο, δ) τις συνθήκες, που επικρατούσαν στις χρηματαγορές μέχρι το έτος 2007, οπότε και συνήφθη η επίμαχη σύμβαση, και οι οποίες χαρακτηρίζονταν από τη σταθερότητα της ισοτιμίας μεταξύ ευρώ και ελβετικού φράγκου (βλ. την ένορκη κατάθεση της ίδιας ως άνω μάρτυρα), ε) το γεγονός πως ο ενάγων, ως υπήκοος Ελλάδας, ο οποίος ζει και δραστηριοποιείται στην ελληνική επικράτεια, δεν μπορεί παρά να χρησιμοποιεί το εγχώριο νόμισμα, και δη το ευρώ, στις συναλλαγές του, στ) το γεγονός πως η εναγόμενη, όπως με τις από 29-10-2013 προτάσεις της παραδέχεται, γνώριζε πως ο ενάγων αδυνατούσε να έχει στην κατοχή του ελβετικά φράγκα, με συνέπεια να εξοφλεί, όπως και πράγματι έκανε, ουσιαστικά σε ευρώ το δάνειό του, ζ) το γεγονός πως το χρηματικό ποσό, που χορηγήθηκε, ως δάνειο, στον ενάγοντα δυνάμει της επίμαχης σύμβασης, ναι μεν εκταμιεύθηκε σε ελβετικά φράγκα, πλην, όμως, αμέσως μετά την

εκταμίευσή του μετατράπηκε από την ίδια την εναγόμενη σε ευρώ και, μάλιστα, με βάση τη μεταξύ των δύο νομισμάτων ισοτιμία κατά την ημέρα της εκταμίευσής του (βλ. το από 8-6-2007 παραστατικό εκταμίευσης), η) το γεγονός πως η εναγόμενη διέθεσε ουσιαστικά στον ενάγοντα το χρηματικό ποσό των 100.512,93 ευρώ, με το οποίο ισούταν, την ημέρα της εκταμίευσής του, το ποσό των 166.680,60 ελβετικών φράγκων, αφού ο ενάγων με ευρώ θα εξοφλούσε το τίμημα, ύψους 81.972 ευρώ, της αγοράς του διαμερίσματός του, θ) το γεγονός πως η εναγόμενη, στο πλαίσιο της επίμαχης σύμβασης, δεν παρείχε ουσιαστικά στον ενάγοντα – δανειολήπτη κάποια χρηματοοικονομική υπηρεσία σχετική με την αγορά ή την πώληση ξένων νομισμάτων, και ι) τη διάταξη του άρθ. 806 ΑΚ, η οποία ορίζει πως "με τη σύμβαση του δανείου ο ένας από τους συμβαλλομένους μεταβιβάζει στον άλλον κατά κυριότητα χρήματα ή άλλα αντικαταστατά πράγματα, και αυτός έχει υποχρέωση να αποδώσει άλλα πράγματα της ίδιας ποσότητας και ποιότητας", καταλήγει στο συμπέρασμα πως η εναγόμενη, όσον αφορά την απόδοση του εν λόγω δανείου, δεν μπορεί να εφαρμόζει συναλλαγματική ισοτιμία διαφορετική από εκείνη, που ίσχυε κατά την αποδέσμευση του κεφαλαίου αυτού (δανείου) την 8^η Ιουνίου 2007 (βλ. την ανωτέρω απόφαση του ΔΕΚ, σκέψη 26). Επομένως, με βάση την ισοτιμία αυτή θα πρέπει να υπολογίζει και τις καταβολές σε ευρώ, που ο ενάγων πραγματοποιεί προς εξόφλησή του, ο δε υπολογισμός αυτός κρίνεται εύλογος και δικαιολογημένος. Κατ' ακολουθίαν των ανωτέρω, πρέπει η υπό κρίση αγωγή να γίνει δεκτή, ως βάσιμη και κατ' ουσίαν, και να αναγνωρισθεί ότι ο υπ' αρ. 7^α όρος της από 5-6-2007 δανειακής σύμβασης, που καταρτίστηκε μεταξύ των διαδίκων, τυγχάνει, κατά το ως άνω αναφερόμενο σκέλος του, άκυρος, ως καταχρηστικός, με συνέπεια οι καταβολές, που ο ενάγων πραγματοποιεί σε ευρώ προς εκπλήρωση των απορρεουσών από

την ανωτέρω σύμβαση υποχρεώσεών του, να πρέπει να υπολογίζονται από την εναγόμενη σε ελβετικά φράγκα, με βάση τη μεταξύ των δύο νομισμάτων συναλλαγματική ισοτιμία (1,658300), που ίσχυε κατά την ημέρα εκταμίευσης του δανείου (8 Ιουνίου 2007). Τέλος, τα δικαστικά έξοδα πρέπει να συμψηφιστούν στο σύνολό τους μεταξύ των διαδίκων, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθ. 179 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ αντιμωλία των διαδίκων.

ΔΕΧΕΤΑΙ την αγωγή.

ΑΝΑΓΝΩΡΙΖΕΙ ότι ο υπ' αρ. 7^α όρος της μνημονευόμενης στο σκεπτικό της παρούσας δανειακής σύμβασης, σύμφωνα με τον οποίο «...εφόσον το δάνειο ή οποιοδήποτε τμήμα αυτού έχει χορηγηθεί σε συνάλλαγμα, ο οφειλέτης υποχρεούται να εκπληρώσει τις εντεύθεν υποχρεώσεις του προς την τράπεζα ... είτε σε EURO με βάση την τρέχουσα τιμή πώλησης του νομίσματος χορήγησης την ημέρα της καταβολής», τυγχάνει καταχρηστικός και, ως εκ τούτου, άκυρος, με συνέπεια οι καταβολές, που ο ενάγων πραγματοποιεί σε ευρώ προς εκπλήρωση των απορρεουσών από τη μνημονευόμενη στο σκεπτικό της παρούσας σύμβαση υποχρεώσεών του, να πρέπει να υπολογίζονται από την εναγόμενη σε ελβετικά φράγκα, με βάση τη μεταξύ των δύο νομισμάτων συναλλαγματική ισοτιμία (1,658300), που ίσχυε κατά την ημέρα εκταμίευσης του δανείου (8 Ιουνίου 2007).

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ τα δικαστικά έξοδα μεταξύ των διαδίκων.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίσθηκε στην Ξάνθη την 7^η Μαΐου 2014 και δημοσιεύθηκε στο ακροατήριό του, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση, την 27^η Μαΐου 2014, χωρίς την παρουσία των διαδίκων και των πληρεξουσίων δικηγόρων τους.

Η ΠΡΟΕΔΡΟΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ

ΑΚΡΙΒΕΣ ΑΝΤΙΓΡΑΦΟ

Θεωρήθηκε για τη νόμιμη σφράγισή

4-6-2014

Μόντη

Η Γραμματέας

Ελίμητρα Ψαρά

